

УДК 821.161.2

I-43

Серія «Книжкові мандри»

Художнє оформлення Ганни Гаюнової

Ілюха Ю.

I-43 Перша справа Сашка Сірого. Злочин на мільйон / Юлія Ілюха. — Х. : АССА, 2023. — 192 с. : іл. — (Серія «Книжкові мандри»).

ISBN 978-617-7995-37-0

Сашко Сірий живе у великому сучасному будинку, має купу крутезних гаджетів, особисту няню та водія. На позір усе пречудово, але бракує найголовнішого — уваги батька-банкіра, який, хоч і забезпечує сина матеріально, проте геть не має часу на спілкування. Аж раптом місто сколихнула новина про зухвале пограбування банку, отож Сашко вирішує самотужки знайти злодіїв і довести татові, що він заслуговує на батьківську любов і повагу. Що з усього цього вийде? І чи не завеликою буде ціна за розкриття справи на мільйон?

УДК 821.161.2

© Ілюха Ю. А., 2021

© Гаюнова Г. А.,
ілюстрації,
обкладинка, 2021

© ТОВ «Видавництво
АССА», 2023

ISBN 978-617-7995-37-0

РОЗДІЛ 1

ТАТО, ЄНОТИ ТА ПОГАНІ НОВИНИ

— Сонце, йди вже спати. Напевно, він сьогодні повернеться дуже пізно...

Я відчув, як чиясь тепла рука лягла мені на лоба, й розплющив очі. Наді мною схилилась Інна, моя няня. М'які тіні, які відкидала на її обличчя лампа, не могли приховати сумної силуваної усмішки.

Голосно зітхнувши, я відкинув плед і спустив ноги з канапи, на якій лежав, чекаючи на повернення батька. Схоже, так і заснув у вітальні...

— Ти хотіла сказати, «він сьогодні не прийде»?

Інна зітхнула і скуйовдила мені волосся.

— Ти сам знаєш, як він багато працює...

— Так, але не в мій день народження! — ображено вигукнув я і злякався істеричних ноток власного голосу. — Хоч сьогодні він міг прийти раніше... — пробурмотів уже тихіше.

— Але ж він тобі дзвонив зранку, і подарунок он який прислав, і свято таке влаштував... — Інна сіла біля мене й обійняла за плечі. — Хіба цього замало?

— Ти жартуєш? — я сердито скинув її руку і скочив з канапи. — Кому потрібне свято з купою родичів, на яке твій власний батько не приходить?

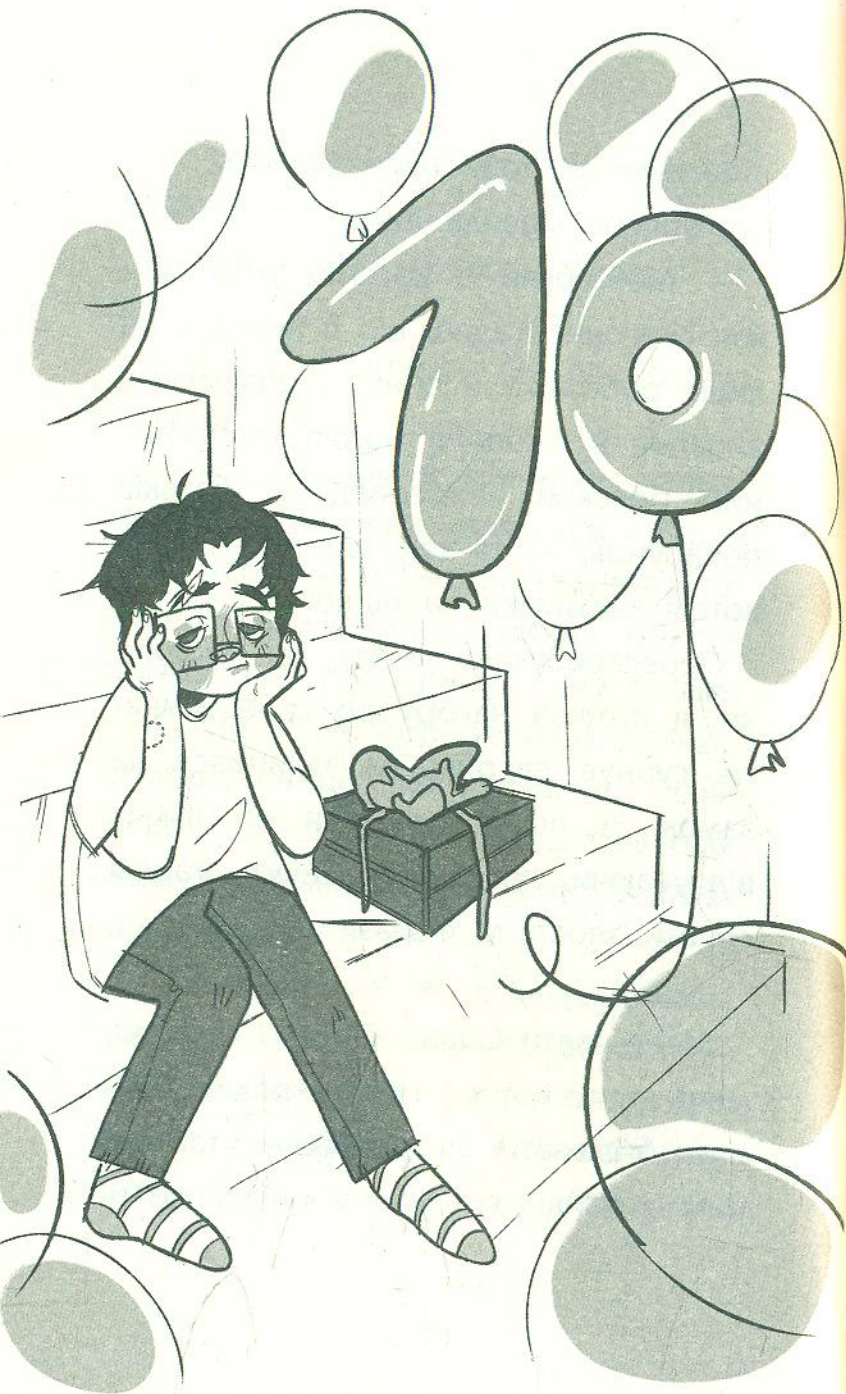
— Але ж тобі було весело... — розгублено мовила Інна.

— Мені було б весело, якби тато хоч сьогодні згадав, що в нього є не лише робота, а й син! — розлючено випалив я і копнув ногою наворочений гірський велосипед — батьків подарунок, — та так, що той із грюкотом завалився на підлогу.

Перестрибуючи через дві сходинки, я помчав нагору до своєї кімнати, гупнув дверима й зачинився на замок. А потім гепнувся на ліжко, відчуваючи, як з очей течуть гарячі сльози злості та образи.

* * *

Мене звати Сашко Сірий, і сьогодні мені виповнилося десять років. Хотілося б сказати, що цей день став одним із найщасливіших у моєму житті,

але насправді він став одним із най-нещасніших.

Мій тато, Сергій Олегович Сірий, завжди жив лише роботою.

Його не було поруч, коли в рік я сторчголов випав із візочка, поки моя няня теревенила з подругою. На пам'ять про цей випадок у мене залишився шрам, що навпіл розтинає брову.

Його не було поруч, коли в п'ять років я вирішив порахувати зуби пса-безхатка, поки інша няня дрімала на лавці. Про цей випадок мені нагадують ямки від собачих зубів на правій руці.

Його не було поруч, коли в сім років я впав із дерева і зламав ногу.

Його не було поруч, коли у третьому класі після школи мене перестрів Юрко-Молоток із 5-А і розбив окуляри.

Його не було поруч на жоден мій день народження.

Його просто не було.

Він із ранку до ночі працював. Як завжди говорили мені мої численні няні — щоб забезпечити мені гідне майбутнє. Мій батько — банкір. Спершу він керував відділенням, потім став найголовнішим директором, а зараз у нього є власний банк.

М'яко кажучи, мій тато — дуже заможна людина. Він уміє заробляти гроші, тому в мене є величезний будинок з охороною, няня Інна, власний водій дядько Петро, найновіші моделі гаджетів та всі іграшки, які тільки захочу. З батьком ми бачимося рідко. Коли я прокидаюся, він уже на роботі, коли лягаю спати — він іще на роботі. Навіть за спільним сніданком у неділю нам нема про що

поговорити: після стандартних запитань про школу, друзів та плани на день западає тиша, і я відчуваю, як тато радіє, коли в нього дзвонить телефон і він виходить з-за столу, на ходу накидаючи піджак, — квапиться на роботу. Тоді до мене приєднується няня Інна. Вона підбадьорливо усміхається і вдає, що все гаразд, але її очі залишаються сумними.

Ви спитаєте, а де ж моя мама?

Маму я бачив лише на фото. Кажуть, що в мене її очі й губи. А ще ніби я так само, як вона, сміюся, прикриваючи рот рукою. Нічого не можу сказати з цього приводу, адже мама померла, щойно я народився. Така ось у мене сімейка, точніше, повна її відсутність: вервечка нянь замість мами і тато, якого я бачу в кращому випадку раз на тиждень. Навіть у мій